

den i gaderne, er der noget galt. Når der er en forrælse af den grove vold som aldrig tidligere set, er der noget galt.

Kriminaliteten er jo ikke politiets skyld og sådan set heller ikke regeringens skyld. Enhver må tage ansvar for sine egne handlinger, og vi vil ikke, og vi må ikke acceptere, at kriminelle elementer terroriserer hele bydele, og at den organiserede kriminelle underverden trives i bedste velgående og – når situationen spidser til – opdanner vores gader til et skydetelt.

Men selv om ansvaret for kriminaliteten er den kriminelles, er ansvaret for at forebygge og bekæmpe den og retsforfølge de kriminelle et politisk ansvar. Og her må man naturligvis vurdere, om en udvikling med forrælse, med væbnede opgør i storbyens gader er et symptom på en retspolitik, der er slået fejl; om 7 år med VKO's doktrin om, at alle problemer kan løses med strafferammerne, har vist sig at være effektiv; om eksperimenter med grundlæggende retsprincipper er løsningen på de aktuelle problemer.

Vi tror, at der er behov for en bredspektret indsats. Politiet må imødegå den aktuelle situation med en massiv indsats, indtil de kriminelle er slået tilbage fra byens gader. Og kan det sandsynliggøres, at der med nye instrumenter eller mere mærkbare konsekvenser for dømte kriminelle kan opnås et resultat, uden at det sker på bekostning af grundlæggende retsprincipper, udelukker vi ikke det på forhånd. Men vi deler Venstres ordførers opfattelse af, at politiet mener, at de har de redskaber, der skal til.

Men den aktuelle situation har endnu en dimension, som er stærkt skræmmende og ny. I disse tider, hvor mange glæder sig over en ny amerikansk præsident, der måske kan hele historiske raceskel i USA, har den aktuelle bandekrig under- og overtoner, der trækker Danmark i den modsatte retning. AK 81 rekrutterer unge til kamp, ikke for rockernes narkomarkedet, men for fædrelandet. Og tilsvarende dyrker bander af unge med anden etnisk baggrund forestillinger om, at politiets indsats mod deres narkokriminalitet og kampen mod rockerne er et udtryk for racemæssig undertrykkelse af etniske minoriteter.

Kombinationen af kampen om markederne for hash og narko og opildnen til racehad og xenofobi er en samfundsmæssig molotovcocktail, hvis eksplosion vi kun har set de første gni-ster fra på nuværende tidspunkt. Vi kan ikke, og vi skal ikke acceptere de organiserede kriminelle

elementer, som for at udvide deres rekrutteringsgrundlag graver dybe skel, der rækker langt ud over egne rækker. Denne uacceptable udvikling skal imødegås med resolut handling.

Derfor er det ikke nok at pege på eller pege ad politiet. Det er en langt mere grundlæggende indsats, der skal til, som rækker langt ud over justitsministerens område. Fra radikal side har vi flere gange opfordret regeringen til at indkalde til forhandlinger om en national bandehandlingsplan. Det skal være en effektiv plan, som vil kræve flere ministeriers medvirken.

I Århus og Randers har man haft stor succes med at kigge rockerne efter i sømmene fra SKAT og de sociale myndigheders side osv. Det bør man også bruge over for de her kriminelle bander.

SFI Campbell har dokumenteret, at der ikke findes forskning, som dokumenterer, hvordan rekrutteringen af unge kriminelle bander bedst forhindres. Lad os få forsket i, hvordan vi modvirker den rekruttering af unge mennesker til de kriminelle miljøer – banderne – for fødekæden skal stoppes.

Vi er glade for, at den kriminalpræventive indsats trods alt er kommet med i vedtagelsen fra regeringen og dens støttepartier, men vi ved, at idérigdommen er begrænset, og derfor iler vi med at nævne en række forslag, som vi igen og igen har fremsat under overskriften »Bryd den onde cirkel«. Jeg nævner bare nogle få af de ti initiativer: Et styrket nærpolti, en massiv indsats for at modvirke ghettodannelse i Danmark, så vi ikke har ghettoer i Danmark i år 2015, en styrkelse af uddannelsen i kriminalforsorgen, socialrådgivere ud på folkeskolerne, og psykologisk screening af flygtningebørn, fordi vi ved, at alt for mange får lov at gå rundt med ubehandlede traumer, der forhindrer dem i at få fodfæste i samfundet, og som i sidste ende fører til overrepræsentation på de sikrede institutioner. Vores forslag står i kø.

Det, vi opfordrer til her i dag, er såmænd blot en problemerkendelse. Den nuværende situation kalder på yderligere handling, og derfor er det ikke nok bare at give justitsministeren et klap på skulderen. Politiet må tøjle situationen, og hvis der i modsætning til nu skulle opstå et ønske om nye redskaber, må man være klar til at drøfte dem.

Men en effektiv indsats mod det her fænomen kræver, at vi har tilstrækkelig viden, og at vi har en national strategi, der går på tværs af det politimæssige, det sociale og det integra-